

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.—INCA.

Any III

SETMANARI POPULAR
INCA 22 DE SETEMBRE DE 1917

Núm. 142

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

DE COL·LABORACIÓ

Lo del carrer de Muntanera

I.

L'acort prèss per l'Ajuntament d'aquesta ciutat, dia sis del corrent, de fer enderrocar les obres fraudulentas fetes en el carrer de Muntanera ha causat bona impressió a tots els bons inquers, perque la Corporació ha sortit en defensa dels drets del Municipi, i no ha consentit que, per art d'encantament, hagués de perdre el poble un pou públic i un tros de carrer.

S'ha declarat autor de les referides obres en Llorenç Beltrán, qui tracta de defensar-se afirmant que hi hagué senyors que li ajudaren en la malifeta. I ara pregunt jo: ¿desde quant la participació de varies persones en un fet punible atenua la responsabilitat de son autor?

A fi de que els lectors de «La Veu d'Inca» puguin formar concepte clà i complet de la qüestió, me propòs escriure varis articles per apurar els fets, i fer justícia dant a cadascú lo que li pertoca.

Ala idò! Comensem la tasca.

Firmada per una dotzena de ciutadans inquers, la majoria d'ells propietaris d'edificis del carrer de Muntanera, se presentà a nostro Ajuntament, fà més de tres mesos, l'instància que copiada diu així:

«Al Ayuntamiento de la ciudad de Inca.

Los infrascritos vecinos de esta ciudad, mayores de edad, atentamente exponemos: Que, como vecinos perjudicados, debemos protestar y protestamos de las obras abusivas recientemente ejecutadas por Lorenzo Beltrán Salvá en la calle de Muntanera de esta ciudad.

Dicho individuo, separándose de la alineación seguida por las construcciones antiguas, o sea, la cochera llamada de «Can Maimó» y los muros existentes a continuación del pretil del puente, ha edificado una cochera sobre la nombrada calle, apropiándose una faja de ésta que tiene de 60 a 80 centímetros de anchura, con lo cual ha reducido y estrechado la via pública. Además, entre la nueva cochera y el torrente, ha construido unos cimientos que revelan el propósito de levantar otros edificios en forma también abusiva.

Los actos realizados por Lorenzo Bel-

trán constituyen, no sólo un atentado al ornato de la via pública, sino también una grave lesión de los derechos del vecindario.

El desarrollo creciente de nuestra población exige anchas vías de comunicación, para comodidad de los vecinos de esta ciudad y de los forasteros que con frecuencia nos visitan. Seria, pues, error imperdonable, el tolerar que un vecino —sea quién sea— cercene y reduzca una de las calles más transitadas de esta ciudad, especialmente los jueves cuando los vecinos de Sansellas vienen al mercado de esta ciudad y los dias laborables a la hora en que los campesinos regresan a sus hogares.

Por todo lo expuesto,

Suplicamos al magnifico Ayuntamiento de esta ciudad que, usando de las facultades que las leyes le confieren, se sirva acordar la demolición de la fachada de la cochera que ha construido Lorenzo Beltrán en la calle de Muntanera; que tanto dicha cochera como las futuras edificaciones se sujeten a la alineación marcada por la cochera de «Can Maimó» y los muros antiguos existentes en el mismo lado; y que, por tanto, no permite se reduzca en modo alguno la anchura de la expresada calle. Es justicia que pedimos.

Inca seis de junio de mil novecientos diez y siete.

Miguel Pujadas—Esteban Ribas—Sebastián Rosselló—Bartolomé Tortella—Gabriel Fornés Ferrer...» (Seguexen les firmes).

A una de les sessions celebrades pe'l Consistori, en el mes de juny darrer, el retgidor D. Joan Gelabert defensà la petició formulada pels veinats perjudicats, després d'haver aclarit que les obres fetes pe'n Llorenç Beltrán eran clandestines, tota vegada que no havia demanat permis al Ajuntament per efsecutar-les, ni havia presentat el corresponent plà del edifici. S'acordà que la demanda que hem copiada passàs a dictàmen de la Comissió d'Obres.

Després de dita sessió, els concejals inquers se ficsaren en les obres denunciades, comprovant que eren abusives per les següents circumstàncies:

I. Haver tapat i casi tancat amb el nou edifici el conegut pou públic del carrer de Muntanera, que sempre havia estat lliure i que tants bons servicis feu an el vecindari els derrers anys de sequedat general.

II. Haver llevat, d'amagat del Ajuntament, la paret que separava el mentat carrer de la finca adquirida pe'n Llorenç Beltrán i que unia «Es Povet» en lo pont del torrent.

III. Haver assentat part del edifici dins la via pública, seguint una tirada absurda, puis com més s'acosta an el pont més se'n entra dins el carrer.

Quedaren, idò, prou comprovats els fets denunciats pe'ls ciutadans inquers en l'instància que hem transcrita, vejent-se clarament que no pecaren d'ecsajerats, al contrari, demanaren molt poc en relació a lo que tenien dret a demanar. Axi és que demanaren que la tirada se donàs partint de sa cotxeria de Can Maimó cap a la paret de la finca Es Molinot, quant, en realitat, toca donar-se més tombada cap a la finca particular, o sia, partint del pou anomenat «Es Povet» i no de la cotxeria de Can Maimó. Si en Beltrán no hagués llevat la paret que partia del coll del citat pou, ara se voria la anterior tirada i per tant, la improcedència de les obres en qüestió.

Haguent-se fetes aquestes sense permis de l'Autoritat competent: ¿no podien els reclamants haver demanat a l'Ajuntament que imposàs forta multa a l'autor de les obres clandestines? I havent alterat per medi d'aquestes l'alineació anterior: ¿no podien haver demanat que la Corporació acudís an els Tribunals per ecsigir a dit autor la reparació deguda?

Era i és prou justificada la protesta dels veinats en contra de les referides obres. An el civisme dels citats reclamants se deu que la Corporació municipal s'haja ocupat d'unes obres que oficialment passaven desapercubudes.

¡Ojalà hi haja inquers que reclamin cada vegada que's seguesquen alineacions perjudicials a la bellesa de la població!

Pero, no obstant tenir tota la raó els referits reclamants, la seva instància ha estat demunt la taula del Consistori, pendent de resolució, no vuit dies, sino prop de tres mesos. I llevors, encare surt en Llorenç Beltrán (a) Es Barbó diguent que no li han dat temps per defensar-se!

Un altra dia ecsaminarem el seu comunicat, publicat en el darrer número d'aquest setmanari, i vorem com s'acusa en lloc de defensar-se.

Joan de Son Catiu.

Lo Violí del Cel

Dins sa cel·la retirada
sospira Francesc d'Assís,
i a la verdosa enramada
s'esplaia en dolça tonada
un ausell refuldiç.

La cançó que are refila
l'escolta el Sant amb anhel
i la música tranquil·la
dins son cor pur hi destila
una dolçor com de mel.

Si aquest cant té tal dolçura
—ja s'esclama ple d'amor—
ique serà la cançó pura
que'n inefable ventura
canten els angels, Senyor!

I sos tendres ulls plorosos
gira humil vers el cel blau...
d'entre resplandors hermosos
nexen sons melodiosos
d'un violí molt suau.

Música jamai sentida
dels qui anam frescant pel món;
Francesc que l'ha assaborida
fins de sí mateix s'oblida,
son cor d'anyorança es fon.

Angel bell, que amb melodia
l'has vingut a aconsolar,
torna-te'n per vida mia
que'l bon Pare es moriria
si tornasses a tocar.

FRA. J. R., T. O. R.

MOMENT POLITIC

Per creure que nostres lectors apreciaràn llegir les manifestacions que ha fetes En Cambó, que publica «La Veu de Catalunya» les trasladam a les nostres columnes. La llibertat i orientació que, una vegada més, palpita en l'actuació del Diputat catalanista, demostra que la revolució del regionalisme és una revolució espiritual de gran intensitat i no de les armes ni de la bullanga, com molts de per aquí se havien cregut, llegint certs periòdics de Madrid que dins l'ordre relligiós mos mereixen gran respecte i veneració.

L'OPTIMISME D'EN CAMBÓ

L'esperança en Catalunya, i els deures dels catalans.—Com s'estén l'ideal.—Bascònia, Galícia, Catalunya.—Per l'esdevenidor d'Ibèria.—La imminència del triomf.

Arribat a Barcelona el leader del nacionalisme català, no hem pogut resistir el desig d'interrogar-lo, per donar als llegidors una impressió.

L'esperança en Catalunya

Avencem des del primer moment que, en rebre'ns l'il·lustre home polític, hem experimentat una sensació d'optimisme gran, perquè tot ell en traslluia i n'era il·luminat d'una faisó com no recordem de mai.

I hem gosat de preguntar-li:

—¿Quines impressions en du del llarg viatge pel Nord D'España?

—Recurrent les terres del Nord he parlat amb homes de totes i de les més diverses significacions, i he trobat que una convicció profunda, unànime, imperava en tots ells: i és que el sistema de política en que les vé governant a Espanya no pot continuar. I al costat d'aquesta convicció que podríem dir-ne negativa n'he recollida arreu una altra ben satisfactòria: la de què es confia i s'espera exclusivament de Catalunya la renovació de la vida pública espanyola.

Mai Catalunya ni els seus homes no havien tingut arreu d'Espanya el prestigi i despertat l'interès que avui desperten.

D'això no tots els catalans se'n donen prou compte. Es veu en els comentaris d'algun diari de Barcelona sobre el meu viatge. No em molesten aquests comentaris per allò que tinguin d'atac, sinó per l'encongiment provincià i la inconsciència de la força catalana que en ells es reflexa.

Els deures dels catalans

El prestigi que té avui Catalunya li imposa dos grans deures: l'un, el de mantenir amb més vigor cada dia la seva afirmació política; l'altra, el de fer arribar arreu d'Espanya les seves inquietuts i els seus anhels. Avui que Catalunya pot tenir la seguretat que les seves aspiracions són acollides sense prevenció i la seva actitud és mirada amb fonda simpatia, cometria un erro i una injustícia si es desinteressés del moviment de opinió pública que es desvetlla en altres indrets d'Espanya.

L'ideal s'estén.—Per les Corts futures

Corroborant això, acabo de rebre multitud de cartes de diferents indrets de la Península, amb vives i entusiastes excitacions de que hi anem; excitacions de gentes de gran prestigi, entre altres de Canàries i de Sevilla.

—¿I el nacionalisme basc...?

—El moviment nacionalista basc segueix la seva via triomfal. Quan vindran eleccions triomfarà Guipuzcoa amb tan d'esclat com va triomfar Bizcaya; i a Navarra el moviment nacionalista creix poderós de dia en dia. Podem tenir la seguretat que en les Corts vinentes, al costat de la representació nacionalista catalana hi haurà, al Senat i al Congrés, una lluita representació dels nacionalistes bascongats.

Galícia es desvetlla.—La pròxima expedició de bacs i catalans.

—En quant a Galícia, ¿quina és la seva impressió?

—He tingut a Galícia una gran sorpresa. M'ha sorprès la manera com és viva en ella la consciència de la seva personalitat; la manera com és estesa la seva llengua, parlada no solament al camp, sinó a la vila i a ciutat. L'element intel·lectual pren la direcció d'un moviment clarament nacionalista, que compta amb la simpatia de grans masses agràries i de la petita burgesia.

Entre els homes directors del moviment he trobat temperaments polítics de primer ordre; hem convingut, per a desseguida que les circumstàncies ho permetin, organitzar a Galícia una expedició de nacionalistes bacs i catalans.

Detall encoratjador

Com a detall interessant és el cas que va passar a Villalba (Lugo), on sopàrem, inopinadament, per causa d'una pana, sense saber-ne res en absolut els tranquils habitants d'aquella població. Tot just havia passat una hora de la nos-

tra arribada, el poble en pes ens havia vingut a trobar amb grans manifestacions de joia, dient que ells es sentien també, abans que tot i per damunt de tot, nacionalistes.

La situació política.—El fracàs del torn pacífic.—Per les Constituents.

—¿I de la situació política espanyola?

—Ja només En Dato i En Sánchez Guerra creuen en la possibilitat de que continui el sistema del torn pacífic dels dos partits que de tants anys ençà impera a Espanya. Ni tan sols els capítols del partit lliberal.—Romanones, García Prieto, Alba,—es fan ja cap il·lusió sobre aquest particular. Entre els homes polítics, fins els del partit que avui governa, he trobat ben estesa la convicció que en nom de partits artificials, els que no manté units la fe en un ideal, sinó l'esperança en els favors a rebre, no es pot governar a Espanya en els moments trascendentals que avui vivim; i que aquests partits són absolutament incapaços d'afrontar i resoldre del govern estant, per gran que fos el valor dels seus homes, els problemes polítics i econòmics que la realitat planteja.

Jo no crec que En Dato obtingui el decret de dissolució per anar a unes eleccions com les que aquí s'acostumen a fer, per constituir un Parlament de partit que governi en nom d'aquest partit. Fóra això voler mantenir un artifici desprestigià davant la consciència del país ajornar solucions normals amb el greu perill de què el seu ajornament les fes inadequades per al dia de demà.

Jo crec possibles dues solucions: la d'un Govern que tingui per missió obrir les actuals Corts per tal que d'elles sorgeixi el Govern d'opinió que hagi de regir els destins d'Espanya, i la d'un Govern de concentració que vagi immediatament a unes eleccions en forma que assegurí que les Corts que es constitueixin seràn la representació autèntica del país i tindran tot el prestigi necessari per afrontar tots els problemes, fins el de la reforma Constitucional. Reconec que cada una d'aquestes solucions té inconvenients i té aventatges, però crec que una de les dues s'imposarà a no trigar gaire.

Pel Govern a formar. La qüestió dels homes.

—I ¿quins homes li semblen indicats per...?

En Cambó no ens deixa acabar la pregunta, sinó que ens la sobta a mig fer:

—No vull parlar de noms, però el que crec és que qualsevol de les dues solucions apuntades serà a base d'homes de diverses significacions i distintes procedències polítiques units per un programa d'actuació immediata.

El fet de l'Assemblea

—¿I l'actuació de l'Assemblea...?

—Tots els assembleistes no catalans amb els quals he parlat m'han expressat desigs vivíssims, de què es reuneixi tan aviat com sigui possible i que en una actuació seguida en la qual es marquin solucions als problemes polítics i econòmics que té plantejats Espanya orienti i canalitzi envers solucions positives l'estat de consciència, un poc difús, però molt intens, que es manifesta a tot Espanya.

Impressió general.—La imminència del triomf

—¿I de l'actuació de Catalunya...?

—La meua impressió general és que s'acosta l'hora del triomf de les aspiracions de Catalunya i que aquest triomf no vindrà entre convulsions ni entre lluites, sinó que coincidirà amb el desvetllament de la consciència col·lectiva d'altres

pobles d'Espanya que tenen personalitat i amb la transformació de la vida pública espanyola, caracteritzada pel triomf de la sinceritat sobre l'artifici i de la competència i la eficàcia sobre els favoritismes i la retòrica.

Crec en resum, que veurem aviat moments de gloria; pero també d'immensa responsabilitat per Catalunya i pels seus homes directores.

Desfent infamies

—De les declaracions que li atribueix «El Imparcial» arribat avui...

—Aquestes declaracions que m'atribueix «El Imparcial» són les que amb la mateixa firma va publicar «La Voz de Galicia», que varen motivar el meu telegrama a LA VEU; teixit d'inexactituds, no de bona fe com altres periòdics hauran pogut cometre, sinó que tenen caràcter de falsat que, segons cartes rebudes de la Corunya, allí mateix, tant entre amics com entre adversaris, han provocat la repulsa unànime de les gents.

Lo del Mestre de Llubí

Hem rebuda una fulla escrita per D. Antoni Vidal en defensa del seu germà don Joan, Mestre Nacional de la vila de Llubí. Anomena i recupila els documents de les autoritats de Llubí, dels Inspectors i Junes provincials del Magisteri de Mallorca i d'altres opinions de molt de valor que, durant el trascurs de la carrera del Sr. Vidal, s'han expedit per donar-li l'enhonorabona i el beneplàcit pels seus meritosos treballs escolars.

Aquests documents formen una fulla de servicis, que és sens dubte, una de les més brillants del Magisteri. I encare que no tengués escrita a favor seu aquesta fulla de servicis ¿qui és que no sab que'l Mestre de Llubí és un mestre de vocació, que ha treballat molt per l'extinció del analfabetisme? ¿Qui és que no sab que'l poble de Llubí és un del més il·lustrats, degut als treballs del Mestre? Basta visitar la seva escola per fer-se'n càrreg, basta veure les obretes d'ensenyança que ha publicades per quedar convençuts de la seva intensiva labor.

El germà del Sr. Vidal ha publicada aquesta fulla per contestar a la campanya que alguns elements, mal aconsellats per un zel extremat, han mogut contra ell per haver pegat un parell de bledes a un al·lot. No alabam que'l Sr. Vidal hagi pegat a cap dexeble, estam contra el lema *la letra con sangre entra*; però siem francs i no treguem les coses fora de la realitat ¿quin mestre d'escola o d'ofici qualsevol no ha pegat qualche dia a un dexeble seu? Jo que vener a tots quants de mestres he tengut beneiesc les poques vegades que'm pegaren pel gran bé que'm feren. ¿Per què és que tenim un jovent tan díscol que fa cara als vells i befa de les persones de bé? No dupt en afirmar que en gran part és pel poc criteri dels qui los donen ales i a voltes celebren les desenvoltures fetes contra els majors.

A la qüestió del Mestre de Llubí li han volgut dar una importància que no té, moltes vegades maten un home i no moven

tant de rebumbori; i tot per res. Nostro criteri és que aquest qüestió es deu enterrar per a sempre i no parlar-ne pus ni d'una part ni de l'altre, i que la pólvora del civisme se deu emprar per coses més grosses i de més transcendència.

DANIEL.

El dinar del Foment del Civisme

Passada invitació a nostra Redacció per D. Bartomeu Martorell, representant a Inca del «Foment del Civisme», diumenge a la 1 y mitja acudiren a la *Fonda de España*, al apart de companyerisme que'ls membres de dita societat—i de tots els indrets de Mallorca—junts amb bon estol d'inquerros, devien celebrar.

El President don Geroni Massanet i demés capdals, anaren a cercar a la Presidenta d'honor D.ª Severa Madariaga la qui junt amb altres dames, fou aportada a la fonda, dins l'auto del metge Ferrando i i al atravesar l'espaiosa Sala fou saludada amb un esclat de mambelletes, colocalant-se en una taula cap a'era, de la que paral·lelament en partien altres tres a lo llarg de la Sala.

Es tregueren varies fotografies.

A la dita taula presidencial e-hi prengueren seient: La Presidenta d'honor D.ª Severa Madariaga, D. Geroni Massanet i senyora, D. Antoni Barceló i sa gentil filla, D. B. Martorell, D. J. Oliver i D. J. Salas.

A les demés taules e-hi verem, entre altres de Ciutat: D. E. March i D. M. Ferrando. D'Inca: D. P. Ferrer, D. P. Morey, D. F. Llabrés, D. P. Sastre, D. J. Fiol i D. L. Beltrán i molts més que sentim no recordar.—De comensals en contarem un centenar.

El menú fou ben escullit, variat i abundant i l'alegria i el bon humor anaren creixent a mida que apareixien racions, fins que'l coñac i els puros, purificaren la llengua... i arribà l'hora dels parlaments.

Es lletgiren noms d'adherits i cartes d'adhesió seguint després la tongada de parlaments, en castellà, exceptuat el de D. J. Salas, l'únic que tengué civisme per parlar la nostra llengua.

Vet aquí'ls noms dels qui parlaren i qualque cosa dels qui digueren;

D. Antoni Barceló, amb un tò reposat, diu: Que are qui la locomotora i'l telefon creuen bona part de nostra Illa—lo que demostra l'importancia material de ca-nostre—també a molts de pobles s'hi troben adeptes al Civisme els que fan servir la moralitat en tots els ordres tenguent per ideal i bandera la justícia.

D. Bartomeu Martorell—come representant d'inca, lleigí unes cuartilles, amb bona entonació i viril energia, dant la benvenguda als presents—que venen a escampar la sana llevor del Civisme dins nostra ciutat.

D. J. Salas en clara i rebent paraula i'ls senyors: Cirer, Sunjandi, Llodrà, Horrach, i germans Agustí Palmer, amb llampagantes, ardentes i enginyoses frases digueren: —Que per obtenir la victoria es devia lluitar, i lluitar amb fermesa i voluntat—Que no's devien empagar de fer propagandes fins que tot Mallorca fos un sol Massanet —Que no's devien adorar, sino enderocar, als semi-Deus cacics.—Que la nostra fermesa deu ser com la del rocàm del mig del mar, que no's trasmuda perque les ones li pugin les espalles.—Que la victoria és dels joves qui saben lluitar.—Que l'honoradés no es exclusiva de cap partit, i per tal, fer

justicia censera al honrat, encare que militi al partit contrari —Acabant tots ells amb calurosos visques!, i amb fines atencions a la Presidenta, a les altres dames o al senyor Massanet.

Després, en mig de visques, s'alsà don Geroni Massanet, resumint tot çò que s'havia dit i donà les gràcies a la Sr.ª Presidenta, treguent a llum els molts mèrits adquirits come mare i come profesora. Entrà de plé al discurs dient: Que's fundà el Foment del Civisme, per fer cumplir la justícia i destruir el caciquisme—Els cacics, d'ensà que'ls fan oposició no son tan valents—Molt hà fet nostra Societat—creixent en mig de contrarietats—però encare té que fer molt més—Es deu haver de fer oposició a l'injustícia, defensant els comuns interessos del poble—I freu a llum una pila de diferències i prerrogatives de que gosen els habitants i alcaldes de Ciutat i lo abandonats que resten els pagesos rurals i alcaldes de poble, per no tenir que'ls defensi, per això fessem propaganda fent de Mallorca un exèrcit d'homos cívics.

Després s'alsà D.ª Severa Madariaga, la que amb una escullida terminologia i un dotall de polides frases esbrinà lo important que's fa el que la dona, mare, eduqui als infants en l'honoradés, i la justícia perque, quan homos, servin aqueixes dues penyores que s'escauen tan bé a ciutadans. Moltes i molt belles coses digué, aixecant-se varies vegades els presents a aplaudir; i acabà dient que si en un principi havia comensat per dir que recullia tots els aplaudiments que se li feien no eran per ella, sino per fer-ne mercè a totes les mares an aquí ella representava.

B. C.

Noves d'Inca

Els setmanaris de Lluchmajor i Felanitx, de dissapte passat, duen els preus del bes-só d'aquelles poblacions. El primer a 65 ptes i el segon a 68.

A nostro mercat, dijous, se'n pagà bastant a 80 ptes. i algunes partides a 82 el quintà.

El conegut comerciant d'aquesta població, D. Pere Cortés, ha trasladades les seves oficines an el carrer de Sant Bartomeu, en la coneguda casa de Ca'n Cameta.

MIREIA

An aquesta Administració n'hem rebuts exemplars per la venta.

5 pesetes

Les religioses Franciscanes han feta la festa de les sagrades Llagues de Sant Francesc, amb molta solemnidad.

Hi ha una partida d'anys que tal festividat es celebra amb una bendició d'un nou retable o estàtua, en que les religioses enriqueixen aquell sagrat recinte fins que l'han tengut com una copeta d'or. Enguany ha tocat el torn a dues formoses pintures de Sant Joan de la Creu i de Santa Julian.

que amb artífics rataules umplen els murs de la primera arcada de la capella.

Les pintures són degudes a l'entonat pinzell de D. Bartomeu Payeras i els retaulles al cinzell de D. Francesc Colom.

Tots els quatre actes de la festa foren molt concorreguts, devots i solemnes.

La missa de comunió general la celebrà el canonge penitencier M. I. Sr. D. Mateu Garau, que fé una fervorosa plàtica abans de la comunió.

La bendició dels retaulles fonc feta pel canonge M. I. Sr. D. Juan Quetglas.

Foren padrins de Sant Juan de la Creu, D.ª Maria Montaner i D. Miquel Mir; de Santa Juliana, D.ª Francisca Ensenyat i D. Antoni Riera. Les armonies ambrosianes del Tedeum de gràcies anaven unisones amb la alegria i satisfacció del cor de les verges seràfiques.

Oficià l'ecònom Rnt. Mn. Miquel Llinàs, actuant de ministre Mn. Simó Reus i el Pare Tous, Franciscà.

A l'ofertori el canonge Quetglas, amb el llenguatge castiç que caracteriça la seva oratòria, presentà a Sant Francesc come l'Àngel de l'Apocalipsis, fent afinades aplicacions de la visió profètica de Sant Joan Evangelista; i dexant la figura del Xerafi d'Assís en relleus litúrgics de primer orde.

Dirigí la música a tots els actes Mn. Bernat Salas, organista de la Seu.

Per coronament de tant solemníssima festivitat, entrada de nit, se fé una funció amb el Santíssim que acabà amb el cant del Tedeum i himnes al Sant Patriarca d'Assís.

S'enhorabona a la Superiora i demés monges pel seu encantament per la morada del seu Espòs diví.

An el monestir de Sant Jeroni, dissapte passat, prengué l'hàbit blanc de novícia, la noble senyoreta D.ª Antonia Monfaner, baix l'abvocació de Sor Maria del Carme.

Després d'una missa cantada que se digué, es feu la cerimònia de la vestició, en quin acte renuncià una fervorosa plàtica el Rnt. Superior de Franciscans P. Cerdà.

Assistiren a la commovedora funció els germans i germanes amb ses families, o sia, l'Exc. Compte de Perelada amb sa família de Vivot; D.ª Maria i D.ª Lluïsa Montaner en los seus esposos D. Llorenç Nicolau i D. Adolf Lopez de Soria, i moltitut d'amics i coneguts de la família de la nova monja.

Donam l'enhorabona a la Novícia, que, per seguir sa vocació religiosa, ha donat un adeu an el món i ses venitats, tot desitjant la felicitat del seu esperit en la soledat del claustre.

No bé s'ha acabat d'enriollor la església parroquial (que encara no's pot veure el seu conjunt per estar cubert de serradis) quant el Sr. Ecònom empen un altra millora molt important per la bellesa del temple.

Es vol rentar les pilastres, gornices i arcades de pedra viva que en temps de molt gust es pintà d'eu mangra per donarli uni-

dat de color tapant amb un vermell lleig i detestable l'hermosura de la pedra esmolada.

Aquesta setmana s'han posades unes bastimentes davall l'absida per comensar els treballs de netedat de la copinya, murs i gornices i de tot lo que compren la volta i presbiteri de l'altar major.

Es de creure que'l poble veurà en gust aquesta reforma que tant ha d'embellir nostra esfimada Parroquia.

Haguent-se aprovat el plà d'urbanisació de la finca anomenada Can Martí Maria d'aquest terme municipal, la qual confronta amb la plassa de la Font i la carretera de Lluch, s'ha esposat an el públic el referit plà, a efectes de reclamació, per terme de trenta dies que contenen desde el 13 del corrent, en que se publicà l'edict de l'Alcaldia en el Bolletí Oficial.

Dia sis d'octubre qui vé a les dotze, se vendrà a pública subasta, en el Jutjat de 1.ª instància d'aquest partit, una pessa de terra coneguda per «La Vila», de mitja coterada poc més ó menos, situada prop de l'Estació del fren de Sa Pobla, i pròpia dels hereus de D. Joan Serra. No s'admetrà postura que no sia superior a la quantitat de 1.750 pessetes.

L'expedient està de manifest en la Secretaria del Sr. Serra.

Uep!

A la tercera plana d'aquest número per erro de correcció dèim que'l bessó anava a 80 i a 82 pessetes, quant voliem dir que se pagava a 70 i a 72 el quintà.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat.			
Bessó	a	70'00	el quintà
Blat	a	21'50	la coterera
Xexa	a	22'50	id.
Sivada	a	11'50	id.
Id. forastera	a	00'00	id.
Ordi	a	14'00	id.
id. foraster	a	00'00	id.
Faves pera cuinar	a	24'00	id.
id. ordinarias	a	20'00	id.
id. per bestia	a	19'50	id.
Blat de les Indies	a	27'00	id.
Monjeres de confit	a	45'00	id.
Id. B'iques	a	44'00	id.
Siurons	a	34'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Garroves	a	07'00	el quintà

FINCA VENAL

Tot-hom i tota persona, qualsevol sia qui vulga comprar «una finca enclavada en el lloc de Consell, carrer de l'Arraval núm. 31, composta de casa de dos aigovesos, planta baixa i pis, amb pati, jardí, cotxeria a l'esquerra entrant, i un altre còs d'edifici an el costat de dita cotxeria, midant la finca sensera 157 pams de frontis per 236 de fondària» que hu diga a D. Miquel Pujadas, misser, resident a Inca, carrer de la Creu núm. 2, qui està encarregat per la propietària de dita finca.

Cbres Venals

EN AQUESTA ADMINISTRACIÓ
INCA, MURTA, 5.

MES DE MARIA CASOLÀ. Compost damunt un que n'ordenà un Pare de la companyia de Jesús per M. Durán—40 cts.

IN HOC SIGNO VINCES, Poemet Constantinià per D. Andreu Caimari, Seminarista.—Ptes. 1'50.

CANÇÓ D'AHIR per D. Miquel Ferrà. (Publicacions de «La Revista» n.º 10) Una peseta.

APLEC d'Himnes i Poesies del Puig d'Inca, del Santuari de Santa Magdalena i de la Creu de La Minyó, de distins autors, dotze composicions.—15 cts.

SANTS EVANGELIS traduïts en romans popular per D. Bartomeu Ferrà—30 cts.

CAMPERES. Poesies per D. Pere d'A. Mulet Una peseta.

FLOR DE CART. Contarella (1891-1999) per Mn. Salvador Galmés i Sanxo—Ptes. 1'50.

PREPARACION para ingreso en la 2.ª Enseñanza. Nociones de Geografía sobre el Mapa por D. Juan Grau y Pujol—Nociones generales de conocimientos útiles por D. Pedro Riber—50 cts.

EJERCICIO DEVOTO para hacer la Hora Santa—10 cts.

ALMA EN VERSO por D. Santiago Vilella Crespo—2 pesetas.

DE LO QUE VIEN LA RUTA por D. José M.ª Tous y Maroto—2 pesetas.

DIAMANTONS replagats a l'agre de la Pagsia—Aplec I—(Es una fulla feta en forma de romans) 5 cts.

ESTAMPES de la Puríssima, de la Dolorosa, dels Cors de Jesús i Maria amb la coroneta d'or, i de la Sagrada Família.—A 6 ptes el millar.

Conejera Moderna

Se vende una casi nueva, sistema celular, para ocho conejas y un macho para la cria lucrativa de los conejos.

Informes, calle de la Fortuna, 3.—Inca.

Academia Técnica

== INCA ==

Estudios de Bachillerato.—Escuela de Comercio.—Preparación Militar.

DIRECTOR:

D. Bernardino Mulet

Llissons de cant i Piano

S'ofereix per donar-ne a domicili del interessat o a sa casa, S. Francesc 9, Mossen JOSEP AGUILÓ, Pvre. i Organista suplent de la Parroquia.